

(0138)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

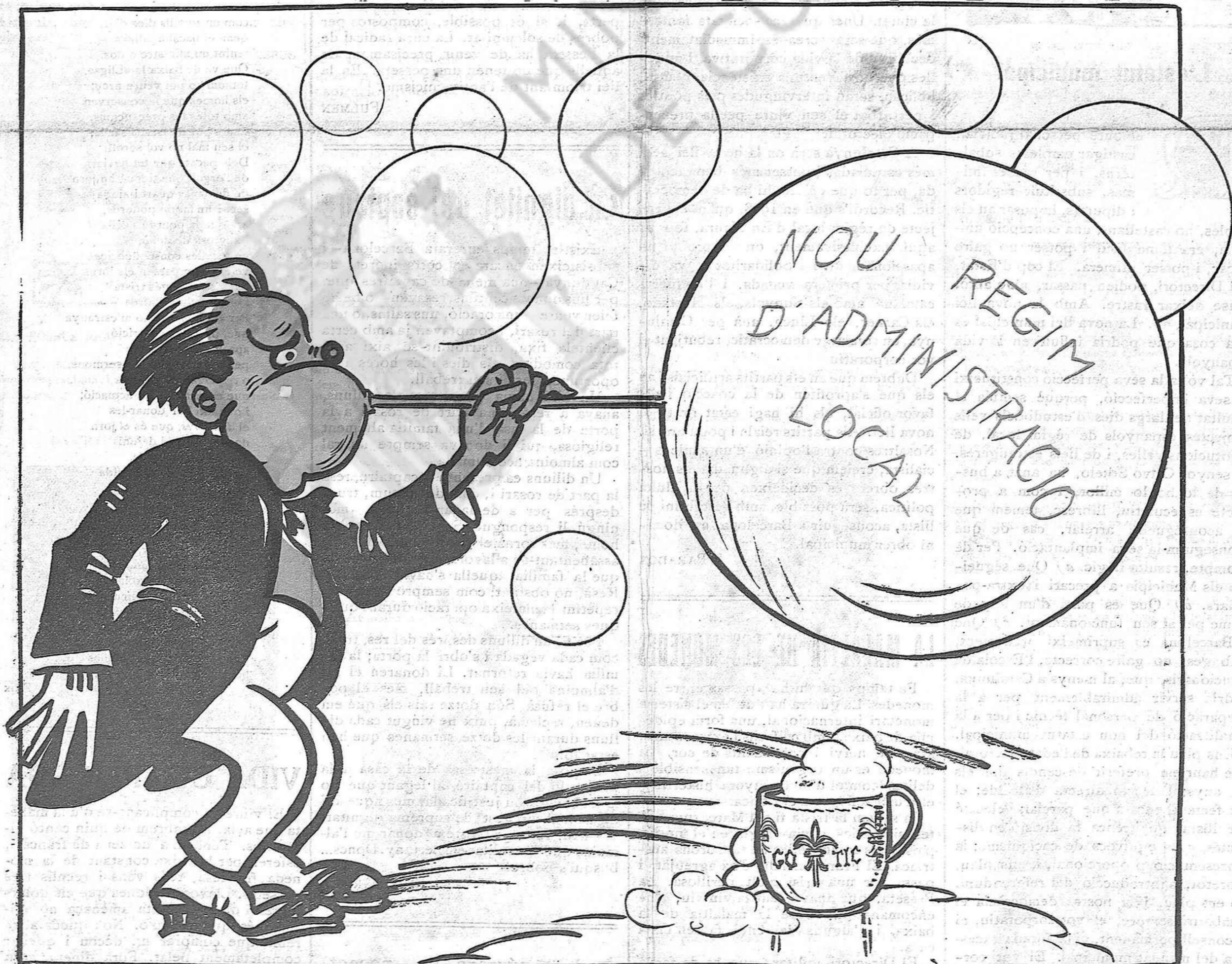
ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

PASSANT L'ESTONA

—A veure si un cop de vent me la rebentarà!

Aquest número ha sigut passat per la prèvia censura militar

L'estatut municipal

Remoure personal judicial, castigar empleats subalterns, i per causes ínfimes, substituir regidors i diputats, imposar en els pobles, no castellans, una concepció unitària, era feina fàcil i potser no gaire eficaç, i potser efímera. El cop d'Estat, i el Directori, podien passar, amb això, sense deixar rastre. Amb la nova llei municipal, no. La nova llei municipal és una cosa que podria influir en la vida espanyola.

Tal volta la seva perfecció constitueixi la seva imperfecció, perquè sembla el resultat de llargs dies d'estudi dels vells projectes espanyols de règim local, de institucions velles, i de lleis estrangeres. El senyor Calvo Sotelo, ha anat a buscar de lo bo lo millor, i com a producte especulatiu, llibresc, temem que no aconseguim arrelar, cas de que aconseguim la seva implantació. Per de prompte, resulta il·lògic. a) Que segueixin els Municipis a precari i extra-pobulars. b) Que es parli d'un any de terme per al seu funcionament. c) Que a Barcelona es suprimeixi iradament, amb gest no gaire correcte, l'Escola de Funcionaris, que, al menys a Catalunya, podria servir admirablement per a la preparació de personal tècnic i per a la canalització del nou estatut municipal.

Ens plau la rebaixa de l'edat electoral, que hauríem preferit descendís fins els 21 anys; l'elecció directa d'alcalde; el vot femení, encara que parcial; l'elecció per llista, que trenca la divisió en districtes, caus equívocs de caciquisme; la representació proporcional, i, ens plau, sobretot, la introducció del referendium. No ens plau, i la nostra democràcia el combatirà sempre, el vot corporatiu, ni el consell permanent, ni la durada excessiva del mandat municipal. El vot corporatiu és la taca del projecte, perquè li dona un caire anti democràtic, i perquè, malmetrà la vida corporativa que vol

exaltar. Unes quantes societats, no representen la vida obrera, ni la cultural, ni la productora. Unes quantes societats, dominades la majoria per cacics de juntes, podran contrarrestar la voluntat de la ciutat. Unes quantes societats fantasmes, que seran creades immediatament, decidiran de la vida corporativa. I aquelles que portaven una existència neutral i eficaç, seran intervingudes pels polítics i pertorbat el seu viure per la preocupació electoral.

A Catalunya serà on la nova llei serà més estudiada, i potser més ben acollida, per lo que en ella hi ha de democràtic. Recordi's que en 1908, quan el projecte de règim local d'En Maura, fou an aquí, exclusivament, on se produí un apassionament. La Solidaritat es va dividir, per primera vegada, i l'Esquerra catalana, amb els Sunyols, els Hurtado, els Carner, els Lluch, anà per Catalunya, en romiatge democràtic, rebutjant el vot corporatiu.

Dubtem que an els partits artificials i an els que s'aprofiten de la coacció i del favor oficial, els hi hagi estat grata la nova llei. Als partits reials i populars, sí. Nosaltres contra l'opinió d'un amic socialista, creiem que si algun dia els nostres obrers es decideixen per la lluita política, serà possible, amb l'escrutini de llista, aconseguir a Barcelona un domini obrer municipal.

PARADOX

LA MALALTIA DE LES MONEDES

Fa temps que hi ha «passa» entre les monedes. La guerra ha dut, en el sistema monetari internacional, una forta epidèmia de baixa, amb calfreds i extremituds, atacs de nervi i cobriments de cor. La moneda és un organisme tan sensible i delicat com el d'una senyora histèrica o el d'una senyoreta cloròtica.

Ja sabem la trista fi del Marc, que tantes simpaties havia tingut en el nostre país, i les tomborelles de la Corona austríaca. El Franc, malalt, s'ha agreujat, i passa per una crisi molt perillosa. La Pesseta, que anava fent la viu-viu, s'ha encomanat de sobte la malaltia de la baixa, i d'alguns dies ençà fa ben mala cara.

El Directori militar, que ha de fer la feina de metge de capçalera de la Pesseta, ha decidit l'aplicació de remeis enèrgics. Per de prompte, ja tenim un decret,

o dos. Cal tenir en compte, però, que la malaltia de les monedes és una de les més difícils de tractar, fins al punt que els més acreditats especialistes europeus d'aquest ram han fracassat en altres països. Quan aquesta malaltia es fica en una casa, hi ha engúnies i dolors per estona. Si no pot dir-se sempre que la moneda malalta ha begut oli, almenys pot dir-se que ha begut líquid desagradable.

Els metges financers han fracassat en el tractament d'aquesta afecció. Però qui sap si Espanya està destinada a oferir al món la demostració que els tècnics són els menys indicats per adobar les coses espatllades en la respectiva especialitat, i que són els profans els indicats per a trobar la solució. Si el règim militar curés bé la Pesseta, els economistes, financers i banquers de tot el món farien un paper ridícul. I hauria arribat el moment de proclamar el fracàs de l'especialització i del tecnicisme, que són dues coses que a nosaltres, instintivament, sempre ens han estat antipàtiques.

L'especialista i el tècnic van plens de prejudicis. Tenen el cervell deformat pels estudis. El saber, que no ocupa lloc segons una dita popular, a ells els fa nosa. La ciència, els llibres i la pràctica els han fet perdre aquesta facultat inapreciable i decisiva: el cop d'ull. L'home que ha perdut el cop d'ull, no fa més que desgràcies per savi i per tècnic i per especialista que sigui.

Nosaltres opinem que l'home més apte per a trobar remei al problema monetari, és el que menys tracta en moneda. Per a la qüestió de les reparacions, i dels deutes interaliats, i de la baixa de certes monedes, cal constituir, no pas Comitès d'experts, sinó més aviat Comitès d'inexperts, i, si és possible, compostos per pobres de solemnitat. La cura radical de la Pesseta ha de venir precisament de aquells que no tenen una pesseta. És la llei triomfant de l'antitecnicisme.

FULMEN

La dignitat del captaire

Existien temps enrera a Barcelona—i subsisteixen encara en certs indrets de Catalunya—una mena de captaires que, per uns quants cèntims, resaven—o bé ho feien veure—una oració, uns salms, o una part del rosari, i comptaven ja amb certa clientela fixa, distribuïnt-se així amb tota comoditat els dies i les hores més oportunes per al seu treball.

Un n'hi havia que, tots els dilluns, anava a resar una part de rosari a la porta de la casa d'una família altament religiosa, qui li donava sempre un ral com almoïna acostumada.

Un dilluns es presentà el captaire, resà la part de rosari i, com de costum, trucà després per a demanar la paga, mes ningú li respongué. Se'n anà el pobre home, mes tornà el prop-venent dilluns, assabentant-se allavors per uns veïns de que la família aquella s'havia absentat. Resà, no obstant, com sempre i se'n anà, repetint la mateixa operació durant qualques setmanes.

Per fi, un dilluns després del res, trucà com cada vegada i s'obrí la porta; la família havia retornat. Li donaren el ral d'almoïna pel seu treball, mes el pobre el refusà. Són dotze rals els que em deuen, reclamà, puix he vingut cada dilluns durant les dotze setmanes que han estat fora.

S'oposà la mestressa de la casa a la pretensió del captaire, al·legant que no la trobava prou justificada, mes aquest li digué amb un gest de suprema dignitat:

—Ah! Es nega vostè a donar-me l'almoïna que en realitat em pertany. Doncs... busqui's pobre!

FIDEL GRIFOL

Aquest número ha passat
per la prèvia censura militar

"Sic transit gloria mundi"

Aquella «Lliga» famosa que mogué tant de soroll, que ens feia anà tots en dansa quan venien eleccions; que es tornava esquellotera a la hora del triomf, i es sentia imperialista i avaltava a tothom; aquella «Lliga» opulenta d'En Ventosa i En Cambó, que al Parlament feia ròtillo, que s'introduïa per tot, que es ficava als ministeris quan venia l'ocasió, duta per l'oportunisme que sempre posava en joc; aquella «Lliga» tan sàvia que arribà a dur a les Corts l'Estatut de Catalunya, treball pensat i seriós; que tingué bemols i traça per a organitzar de cop la tan retreta *Assemblea de Parlamentaris*, com qui convoca la família per a un àpat abundós; aquella «Lliga» farrenya que pegava a dret i a tort als quins a fer-li es negaven acatament amistós, i que ja en el puny tenia les quatre Diputacions i com a parlamentària forta representació; aquella «Lliga» que deia, es deslliga de debò, i fins crec faria mutis pel foro aviat, si no fos que encara creu, que altra volta tornarà al rovell de l'ou i podrà fer de les seves com en aquells dies d'or, quan el bacallà tallava tenint un ministre o dos. Que va de baixa la «Lliga», tothom ho pot veure prou; els homes que la conserven amb totes les precaucions, tenen por de trasbalsar-la; el seu mal no vol soroll. Dels pecats que fet havia, de l'orgull que tingué un jorn de demanar quart-ajuda sense un motiu poderós, ara que la pobra és vella i xacrosa de debò, en toca les conseqüències veient com passen els jorns en la soletat més trista i el silenci més afros. Per això és que no m'estranya que, plena de contrició, aprofiti la Quaresma per a fer uns quants sermons, o conferències i dir-nos que encara està en actuació; i que fixi per donar-les el *diapendres*, que és el jorn de penitència i de juni pel cristià fervorós. La «Lliga» està penedida i aprofita la ocasió per a reconciliar-se, abans de morir, amb tothom, renunciant com don Simplicí a la mà de Lionor, dita *Opinió Catalana*, des que sap que no la vol. I que té de fé el ridícul en venir les eleccions. Si aniré a les conferències per a oír als seus prohoms? Cà, barret! No tinc estones per perdre jo en aquest món.

FLOX

VIDA COMPLICADA

El viure va complicant-se d'una manera que aviat no sabrem de quin cantó girar-nos. Tens una dotzena de francs i, esfereït per la baixa constant de la moneda francesa, te'ls vens i reculls tres pessetes. Llavors t'adones que els dolars pugén i que la pesseta amenaça no valdre més que un xavo. No't queda altre remei que comprar un dècim i quedar completament pelat. Fora diners, fora mals de cap.

No pots complir ni amb els preceptes de l'Església. Som a la Quaresma i et

manen que mengis peix, però vas a la peixateria i d'un pop com una aranya te'n demanen la fortuna d'En Romanones. I no cal regatejar. Segons digué En Puigmartí a la darrera sessió municipal, la Junta del *Gremi d'Explotadors del peix pescat*, va posar una multa de 5.000 pessetes a cada ú de dits venedors que venien el peix massa barat. A Barcelona, ciutat de mar, el peix costa doble preu que a Madrid, vila d'aigua dolça, perquè aquí, uns quants senyors que no s'han mullat mai el cul per a agafar una llissara, exploten indignament als que pesquen i als que mengen peix.

Si, aconhortat d'anar a l'infern, vols menjar carn, no en trobes. De patates tampoc, perquè les velles són grillades i les novelles les cullen per als estrangers. De verdures ja només se'n troben als quioscos de diaris.

I com si la vida, en tots els ordres, ja no fos prou complicada, ve el Directori i ens capgira el cervell amb una nova Llei d'Administració Local, que només per a llegir-la necessites quinze dies i quinze nits, i per a portar-la a la realitat, amb la volguda eficàcia, al menys calen un parell de generacions. Ara que ja s'ha via trobat la manera senzilla de fer una corporació municipal, anomenant-la governativament, ara surten amb el sufragi de les dones, amb el vot corporatiu, amb l'escrutini per llista i amb una pila més de reformes que ajudaran a complicar-nos l'existència.

No sabem on anirem a parar. Hi han més *treballs* que feina, més gana que diners, més empenyes que quietud, més raons que raó. Ens falta trobar el lloc on, de franc, despatxin aquella recepta meravellosa que tot ho cura i quina senzilla fórmula diu: «Tranquil·litat i bons aliments»!

JEPH DE JESPU

TEMES SOCIALS

Urbs inhòspites

La creuada contra la barraca inurbana és dona per terminada. N'hi ha hagut prou amb uns articles, unes conferències i unes quantes disposicions de policia i d'higiene municipal... No s'ha ficat a la presó a cap propietari. La nostra gent es més fàcil d'accontentar del que molts es pensen...

Barracòpolis no són solament certs indrets forans de Barcelona; ho són també molts barris d'Europa, ho és tota l'estructura urbana del capitalisme. A París, la Ciutat Llum, capital del Món llatí, centre d'Europa, s'estan enderrocant prop d'un centenar de cases contaminades de tuberculosi. Per a que la gent rica, els regidors, entre els quals n'hi ha de socialistes, i els polítics de tota mena de l'opulenta Lutècia s'adonessin de que era necessari destruir aquest centenar de focus d'infecció tuberculosa, ha calgut que, per espai d'anys i panys, els estadants d'aquelles cases morissin a dojo... Tuberculòpolis és pitjor que Barracòpolis. I de tuberculosi a Barcelona n'hi ha per a omplir-ne molts hospitals.

Per això el nostre esperit no s'ha aquietat encara ni s'aquietaria tampoc encara que vegés com es fonen totes les infectes barraques que envolten la ciutat... Perquè seguirien subsistint les barraques amb honors de casa que hi ha al seu endins, les del barri de les Dreçanes, les del districte quint, les del districte segon i tantes d'altres.

Serà exagerat demanar que puguin viure en bones cases els que més i millor treballen? Tots els problemes del món modern giren a l'entorn d'aquesta noble aspiració proletària.

La casa fa l'home i com volem que siguin els nostres homes entafurats en aqueixes cambres tombals, orfes de sol i d'aire i de neteja?

No és solament la barraca el que malmet la salut del cos. Aqueixa vida malestruga, compartida entre el taller o la fàbrica hostil i el tuguri esquerp inhòspit, ens ombreix tots els horitzons i emmetzina l'ànima.

Els estatges obrers són encara avui reflexes d'ergástula. La ciutat floreixent i confortable és lluny d'aquests carrerons entrenyinat i feréstecs i retorts com una turtura...

Aqueixes escaletes ombrivoles i polsoses, són propícies a l'odi. A l'enfora, el sol rialleja i canta i luxe és com un gai ritme de follia... I la casa del pobre és com una ganyota, de pena, de ràbia?

La pau social és una qüestió de llar... Enrunem forces barraques, totes les barraques, les de fusta, les de pedra, les de l'esperit...

Que cada casa sia una obra bella i tan santa com l'aire i el sol i el pa de cada dia....

GLICINI

En Rovira i Virgili

Aquest digne company nostre, home senzill i d'una dignitat extraordinària, ha presentat la dimissió del càrrec d'oficial de premsa que exercia a la Mancomunitat.

Aplaudim la seva decisió.

EL MORT DE FRED

Cada any, al pic de l'hivern, es troba en els carrers d'alguna ciutat europea el cos d'un miserable que ha mort de fam i de fred. La llista tràgica és molt llarga i no s'ha tancat encara. El mort de fred és un cas típic, tradicional, de tots els hiverns en moltes urbs civilitzades. Els diaris ho expliquen en tres ratlles sense importància.

Aquests cossos erts, enrampats, amb la faç contreta per l'horrible mueca característica de «l'accident», semblen holocaustes dels pàries al Moloc del capitalisme....

La misèria és com una transpiració del cos social, com un residu d'una funció orgànica.... La riquesa d'ostentació, la sumptuària, és pasta millor i es consolida amb misèria... Perquè alguns puguin viure deliciosament, molts, moltíssims d'altres han de morir de gana i de fred, o han d'anar-se consumint amb lentitud esgarriosa.

Més d'una vegada hem pensat, Oh, folia fantasia!, que la Societat d'ara és un organisme quals baixes excrecències són els sers innombrables que poblen els Assils, els Hospitals, els Hospicis....

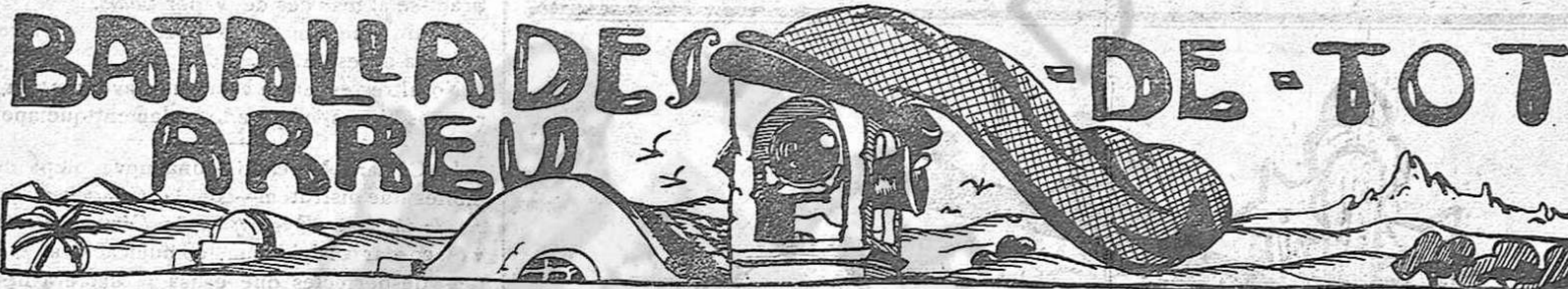
D'aquesta manera s'equilibra l'estat del cos social i la sang—el diner—es purifica.... Això és salut!

Les «coses» del món es troben encara així després de vint segles de cristianisme....

No fa pensar això en l'interessant que fóra una nova renovació d'ambient *religiós* de les pràctiques cristianes. Si ara s'iniciés una reforma, creiem que no s'aturaria en qüestions de dogma, sinó de moral.

Però el misticisme ha sigut sempre fatal als pobles.

L'estructura de la mentalitat moderna permet esperar l'adveniment d'un estat

ELS POBRES JUEUS

Veritablement, aquesta raça dels jueus és una raça desgraciada. La gent dita honrada, o creguda honrada, s'aparta deis jueus com si portessin el

LA CREUADA ANTIJUDAICA

Aquesta vegada no en deixarem cap de viu

còlera o la peste bubònica. Quan un home és avari i de sentiments mesquins se li diu, com a insult suprem, com una escupinada llençada al mig del rostre: «Jueu!»

Tot per una calúmnia. La de que ells, els jueus, fóren qui mataren a Jesús. Però, senyors, és que avui, si ressuscités—que no ressuscitarà perquè se'n va anar d'aquest món molt escarmentat—no el matarien vostès? No siguin hipòcrites i tinguin la valentia de respondre afirmativament.

Als pobres jueus se'ls llença de tot arreu. Recordem que a Espanya, l'odiós i abominable Felip II, els va perseguir com un gos rabios. Recordem que així mateix fóren llençats d'Itàlia, de França, d'Àustria.

Ara, a Alemanya, Hiltr i Ludendorff, el funest general de la gran guerra, emprenen una creuada revolucionària... i reben de retop, els jueus.

Aquesta raça nòmada, intel·ligent i treballadora, és digna d'un destí més pietós.

LA VERITAT HISTÒRICA

Heu's aquí dues imatges del duc de Reichstadt, el fill de Napoleó. Una comèdia d'un autor francès, Edmond Rostand.

L'aiglon, i una comedianta famosa, Mme. Sarah Bernhardt han popularitzat la figura i la llegenda d'aquest malhaurat príncep.

Recordem l'esbeltíssima figura de la comedianta francesa habillada amb els bells ropatges

El duc de Reichstadt tenint sobre els genolls l'arxiduc, que sigué després l'Emperador Francesc Lluis

del duc de Reichstadt? Aquella figura i aquells versos—un xiç enfàtic, com tots els alexandrins francesos—feien que ens imaginéssim al pobre príncep auriolat d'una bellesa inefable i malaltissa.

Mireu aquesta estampa, en la que *L'aiglon* està

La veritable faç de l'aiglon

representat amb dos infants de la casa d'Habsburg. Es un jovenet d'una bellesa gairebé femenina, delicadíssima. Es l'estampa d'un «incroyable» de l'època romàntica, que encara en quedaren. La seva boca té un fi dibuix de flor, els seus ulls una dolça llum. Es més formós aquest minyó que la mateixa Gioconda de Leonardo da Vinci.

Però mireu després aquesta escultura, que es conserva a Viena. Representa al duc de Reichstadt en el seu llit de mort. Té les galtes xuclades, el front gonfiat, aturmentat, els ulls terribles, la boca crespada, el coll cartilaginós, tota la faç corrupta.

Es la mort qui ha acabat amb la bellesa del jove agulot, o és que—com Maria Antonieta—mai sigué formós?

Aneu a saber! Moltes vegades, les més de les vegades, això de la veritat històrica és un cuento.

L'ABOLICIÓ DEL CALIFAT

El mahometans, tan quiets, tan hermètics, tan soferts fins ara, s'han decidit a abolir el califat. No volen saber res del califa. Ni del soldà. Nosaltres creiem que ara van bé i que faran grans coses.

El califa era el representant del seu déu a la terra; un déu que els empobria, que els hi exigia tributs, que vivia a l'esquena del seu poble, i que en els moments de dubte o de perill d'aquest poble, l'abandonava.

El califa era l'encarregat de vetllar pels interessos d'aquest déu sobre la terra. El califa era una mena d'administrador, vaja. Potser, com la majoria dels administradors, també robava al seu amo.

El fet és que al poble no li convenien ni l'amo ni l'administrador, és a dir: ni Déu ni el Califa. I els ha engegat a dida, els ha despatxat.

Ara perilla el Soldà. El Soldà, que és una mena de càrrega, de càstic. El Soldà, que també viu a l'esquena del poble. Sota el califat i el soldanat, els pobres mahometans no podien ni respirar. L'un els hi predicava les defícies de l'altra vida, i això els ensopia, els estupiditzava, els feia imbecils i visionaris. L'altre els exigia diners per a pagar els seus luxes, les dones del seu harem i el seu exèrcit. Després empenyia aquest exèrcit cap a la guerra inícuca i cap a la derrota.

Però com que en aquest món tot s'acaba, el poder del Califa i el del Soldà s'han acabat. Han abusat del poble, i el poble, cansat, ha prescindit d'ells. Ha fet bé.

Abdul Mejid

de consciència que elabori una llei moral, un *imperatiu* més categòric que l'acomodatí de Kant, sense carcasses teològiques... Per a arrabassar als oligarques els mitjans d'empobriments d'altri, no ens calen «inspiracions divines», car tot això és humà, *massa humà*.

El mort de fred, una no és víctima de la temperatura, sino de la mala ànima de la Societat... El fred de la nostra moral col·lectiva, mata més que el de la neu.

El mort de fred és tot un símbol, un digne «producte» de la nostra civilització cristianíssima...

G.

REPICS

L'Agudé i Miró, en un article ple de passió i sinceritat, demana des de les columnes d'un diari local que per a treure la mala anomenada d'aquest empleats d'oficina pública que creu la gent que cobren i no s'acosten al despatx sinó a l'hora de firmar la nòmina, de que es publiquin els noms dels qui deshonren la classe.

Ben fet. Això és lo que deuen fer aquests nous diputats de R. O. Posar a la barra a tota la genteta, que, per diferents conceptes, cobraven quatre, cinc i sis sous diferents, perquè no hi estem amb això que diu aquest senyor, que tenint fabriqueta, un empleat guanyaria més que treballant; com estem disconformes que mentre un senyor X desempenya un càrrec amb les seves hores de tasca amb un sou, pugui desempenyar-ne tres a alhora.

Conforme que una Associació d'Obrers i Empleats, com la que presideix el senyor Agudé, faci prevaldre els drets d'un home, obligant a l'Estat, al Municipi i a la Mancomunitat a cobrar un sou decent, digne d'un senyor que ha estudiat carrera, però mai que, a costes d'una Entitat, apercebeixi quatre sous, que priven a altres empleats de viure.

I sobre la fabriqueta hem de dir que són molts que s'estableixen, i no sols perden el capital, sinó que han de tornar a ésser, humils obrers, amb sous raquífics i migrats.

Ens faran una moneda de níquel, que serà de 0'25, de 10 i de 5 cèntims.

Probablement serà Alfons XIII anant a dalt de cavall, tal com el dibuixà l'eminent Casas.

Un xicot que és de Lleida i mai té ni un ralet per a poguer fer ballar una gitana o un mico, exclamà:

—Malament; si ara per a trobar deu cèntims anant el Rei a peu em costa un sacrifici, figureu-vos anant a dalt de cavall... Hauré de proveir-me d'una bicicleta.

Es cremà la fàbrica de paper de fumar «Bambú». Millor hauria sigut s'haguessin incendiat totes les fàbriques de tabac, on s'hi fabrica molles de pa torrat amb pèls de cigarreres quarantenàries...

Hi hauria guanyat tota Espanya en pes.

A Madrid uns quants catedràtics celebraren un banquet, fent elogis, entre xampany, havaneros i licors, de la necessitat de l'ensenyança forçosa catòlica, apostòlica i llagostinera.

Es la millor manera de donar llum.

Estimar a Déu, apendre lo de Déu, però mossegant *biscuit glacé*, canalons i sostenir una paperina on hi hagi impressa les obres, no de text, sinó les obres de misericòrdia.

La Junta d'Abastaments de la *meseta* ha mullat a certs fabricants per faites comeses amb multes tremendes.

Molts dels castigats s'han hagut de vendre els calçotets. Perquè això de cinc pessetes... feu tremolar a la capital...

Vaja, es veu que s'ha de viure per a aprendre—com deia sempre aquella vella.

Per arreglar les carreteres de Girona s'han de presentar plec closos a la *villa*, que és on els adjudiquen al postor més ventatjós.

Al llegir això, se'ns posa encara més la pell de gallina de lo que som.

Prop de Portugal un pont amenaçà ruïna i s'obligà a que es reparés desseguida, a fi d'evitar desgràcies.

Es veu que s'ha fet igual que a Barcelonà amb el pont del Dragó, que s'ha permès que hi morissin una dotzena de desgraciats...

I encara gràcies al pedaç que hi ha fet posar el Rei dels Tricornis, el simpàtic i xispejant Alós...

El *Diario de Barcelona*, amb aquella mesura que el caracteritza, ha dit que el decret d'Administració local li feia l'efecte de que el legislador

Quan les dones siguin conejals

—Ai, que patirem!

EL SANT DEL DIA.—I que n'és d'avorrit això de fer de Sant!

volia caçar guatllas a canonades, exposant-se a fer-les pols.

Mira, mira, l'avi dels diaris espanyols si s'hi fixa amb les coses!

A Port de la Selva s'han fet registres a domicili; a Port-Bou el delegat governatiu ha dissolt l'Ajuntament; el de Puigcerdà ha fet una taxa pels ous, que no poden passar-hi; a Figueres hi ha butat una tramuntana del dimoni.

—Què passa a la frontera?

Un telègrama:

«Aquesta nit, a les nou, anirà a la Presidència la cantant d'òpera Ofèlia Nieto, que cantarà davant del president del Directori i alguns membres del mateix, troços de l'òpera *Il Trovatore*»

—Pobres senyors! Amb tantes fatigues ja s'ho mereixen que els alegrin la vida de tant en tant!

A Jerez de la Frontera un grup d'aficionats a representar comèdies, denominat «Patria», celebrà una funció, patrocinada per l'Ajuntament, qual producte es destinà a la compra d'un bastó de *mando*, per a oferir-lo a don Miquel Primo de Rivera.

Es va comprar el bastó, es va col·locar en un estoig d'ole, es va exposar en un establiment de la ciutat. I quan tothom es creia que el senyor Primo ja tenia el bastó... ara resulta que un fresc se l'ha empenyat per dotze duros.

Home de Déu, que això és una falta de respecte!

En el carrer de Sant Roc va caure un pal de telèfons; va caure damunt de dos cavalls d'un cotxe de morts, que moriren repentinament.

Es cert l'adagi de que sempre *plou sobre mullat*.

Les dones aviat tindran vot, d'aprovar-se el nou règim d'administració local.

Res. La meua, que està entusiasmada amb la barbata maquiavèlica d'En *Francisquet*, ja veig que el vota...

I un plantejament de divorci.

Aquesta llei es veu que està presentada per la cúria, per a poguer així intervenir en *desconjuncions* matrimonials.

Un jugador de football es tornà boig jugant nou hores diàries.

Nosaltres coneixem a un polític que s'ha tornat ximple fent d'esquirol ja fa dies.

Al món hi ha de tot.

Un telegrafista ha trencat el fil de la seva vida, tirant-se al mar des del vapor *Cádiz*.

Es diu que amors contrariats el portaren an aquesta desesperació.

Nosaltres esperem estar més avorrits per a tirar-nos-hi tots, degut a lo malament que anem.

La Càmera Mercantil—una nova plepa de les moltes que disrutem—com la *Càmara de Comerç*, la *Càmara Frigorífica*, la *Càmara etcètera*—va acordar dirigir una comunicació al Govern pels desperfectes que causà la darrera nevada.

No siguin aquests senyors tan tous o tan cànids. Lo que haurien de fer és demanar a tot el comerç que es donés de baixa pel detestable servei, que és una deshonra per a una ciutat com la nostra.

Aquestes tonteries de peticions ens fan riure, i, com nosaltres, és tot el comerç que fa befa, perquè a les Empreses d'aquesta índole no les fa creure ningú, per més protestes que facin els de la *Càmara*...

CORRESPONDENCIA

No es tan fiero el león... Això de que no és tan fiero s'ho deu pensar vostè!—F. C.: Això que ens explica del bisbe Benlloc i de l'arribada a la Seu d'aquella dona, ja ho sabem... L'article que vostè ens envia, explicant aquest fet escandalós, no el podem publicar. El clero és inviolable!—A. G.: Mau! D'això tampoc en podem parlar, que ens farien pupa!—Un *admirador de l'Unamuno*: No, de cap manera! No se'n pot protestar d'això.—N. N.: Apa, home! Vostè està de broma!—F. P.: No, senyor; ésser anticlerical no és una cosa de mal gust. Es de més mal gust, i més repugnant, ésser clerical. Que consti!—J. M. S.: De què parla vostè, sant cristià? Dels moros? Però que no sap que d'això no se'n pot parlar? No se'n pot parlar!!!—M. R.: A vostè, ja no cal dir-li. Anirà. I gràcies.—A. A.: Allò que ens diu d'aquell capellà que s'ha comprat una pianola i viu amb una dona jova en una casa dels environs del temple de la Sagrada Família, en la que només hi ha un llit, no ho podem fer públic. No ho podem fer públic perquè no té interès. No veu que això passa cada dia?—E. M. C.: Anirà, sí, senyor. És molt interessant.—J. C.: Vostè és un ximple! És un ximple perquè s'ha equivocat. A nosaltres, mal ens està el dir-ho, no ens fa por ningú. Quan vulgui, si sap boxejar, vingui's a veure.

—Impremta La Campana i L'Esquella, Olm. 8.—Barcelona